

HAYAL VE HAKİKAT

Bu ayın mecmualarından birini karıştırıyordum. Gözüme bir “köy” şiiri ilişti. Muhtevasından Gediz nehri havzasındaki bir köye ait olduğu anlaşılıyor. Bu yakında ben de bu nehrin kıyısındaki köylerde dolaştığımdan şiiri alâka ile okudum. Şair Gedizin bir at gibi şahlanarak aktığından bahsediyor. Hafızamı yokladım; on sekiz senedir muhtelif mevsimlerde gördüğüm Gedizi hatırladım: Gediz nehirlerin en tenbelidir, aktığı zor belli olur; taşıdığı zaman da bir göl gibi yayılır. Şair sürülerin çan seslerini, kavalın akislerini anlatıyor. Benim kaldığım köylerde sürüler vardı ve bir kısmı meradan akşamları köye döner bir kısmı ise gece meraya yayılırdı ama bu geliş gidişlerde ben yalnız bir kere çan sesi duydum, hele köyde duyacağımı umduğum kavalın akislerini boş yere bekledim. Şairin köyünde genç kızların kahkahaları yükselirmiş. Biz köyün genç kızları ile bazı geceler toplandığımızda, oyun oynar ve hikâyeler anlatırken konuşup gülüşmeler dışarı sızmasın diye o yaz sıcağında pencereler, kapılar kapanırdı. Yeşil yamaçlarından sürülerin çan sesleri, çobanın yanık kavalı akseden, kızları kahkahalar savurarak suya giden köy tasavvurundan ne zaman kurtulacağız? Köyü şiirin, edebiyatın mevzuu yapabilmek için mutlaka bu şartların bulunması mı lâzım? Köyde anlatılacak başka güzellikler yok mu?

Yurt ve Dünya, Sayı 10, Ekim 1941